

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

P6-10

Crisi oberta

Els diputats de JxCat, drets, aplaudeixen Quim Torra, mentre els seus socis d'ERC es mantenen asseguts, ahir al Parlament ■ JOSEP LOSADA

DIVISIÓ • La decisió de retirar l'escó a Torra esquerda la majoria independentista

FI • La legislatura s'aguanta d'un fil després de la divisió mostrada pels socis de govern

TENSIÓ • JxCat i ERC mostren obertament les seves desavinences en una tensa sessió

NEGATIVA • JxCat es nega a votar si no ho fa el president i Ciutadans recorre de nou a l'insult

La crònica. FRANCESC ESPIGA

Trencadissa al Parlament

BAR ALSUS
Des de 1994
Especialitzat en tapes
Esmorzars de forquilla i ganivet
Ronda Paisos Catalans 86 MATARÓ · Tel. 93 757 46 76

NACIONAL P14

Pérez de los Cobos llança un munt de retrets a Trapero

Qualifica de "pervers" el dispositiu dels Mossos per l'1-O

CULTURA P25,26

Rosalía guanya el seu primer premi Grammy

Pel millor àlbum llatí de rock, música urbana o alternativa

FRANCIAC
Juga tant com vulguis des de 25 € al mes
Informació 972 47 10 28

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúdia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.

Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

No oblidar Auschwitz

Ahir va fer 75 anys, els soldats del Primer Exèrcit del Front Ucraïnès del mariscal Konev es van aturar a l'altre costat

dels filats de Monowitz, un dels camps principals del complex d'Auschwitz, i van contemplar, astorats, l'escena que hi havia al seu davant. Més de 7.000 presos havien estat abandonats pels seus botxins. Alguns tenien el cos esquelètic i la mirada perduda i imploraven aigua i menjar; d'altres, agonitzaven a l'interior dels barracons o en qualsevol racó del camp i van acabar morint dies després, i més de 600 cadàvers s'amuntegaven arreu, víctimes de la fam, l'escarlatina o el tifus. Un dels soldats que va presenciar aquella terrible escena, Vassili Letnikov, va escriure una carta a la seva dona en la qual li preguntava: "Et pots imaginar quantes persones deuen haver cremat els alemanys allà? Al costat d'un crematori destruït hi ha ossos i pilons de sabates de molts metres d'altura. Hi ha sabates de nens a la pila. L'horror és

Les lliçons d'Auschwitz haurien d'esdevenir un antídote permanent davant qualsevol discurs fonamentat en l'odi

total, impossible de descriure." Pocs dies després, la humanitat va començar a donar resposta a la pregunta de Letnikov. Les xifres fan feredat. 1,3 milions de persones van morir assassinades en aquella fàbrica de la mort, el 90% de les quals, de la comunitat jueva, però també una quantitat considerable de gitanos. Homes, dones, nens, gent gran... Persones amb rostre, que somniaven, que estimaven, que ploraven... Vides truncades de manera cruel en nom d'un odi infinit dirigit contra tot allò que era diferent. La data del 27 de gener ha quedat institucionalitzada, des de fa alguns anys, com el Dia Internacional de Commemoració en Memòria de les Víctimes de l'Holocaust; però les lliçons que ens va deixar Auschwitz no s'haurien de limitar a una data. Haurien de quedar permanentment gravades al cor de la gent perquè esdeinguessin un antídote davant qualsevol discurs fonamentat en l'odi. Els supervivents d'aquella barbàrie sempre demanen el mateix: "No oblideu. Si oblidem, seria una segona mort per a les víctimes."

La vinyeta

Fer

Ombres d'hivern

Imma Merino

Quatre soldats de l'Exèrcit Roig

Escriu aquesta ombra el 27 de gener en què es compleix el 75è aniversari de l'arribada a Auschwitz de l'Exèrcit Roig. O, segons explica Primo Levi a l'inici de *La treva*, en què relata el seu llarg camí de retorn cap a Torí, d'una patrulla formada per quatre joves soldats a cavall que avançaven amb cautela, amb les metralladores a punt, per la carretera que vorejava el camp. Levi i un seu company, Charles, van ser els primers a albirar-los mentre descarregaven damunt la "neu corrompuda" el cadàver de Sómogyl perquè la "fossa comuna ja era plena". Aleshores Charles es va treure la gorra per saludar els morts i els vius, que van arribar al camp quan només hi restaven els supervivents dels malalts que els nazis hi havien deixat perquè, en el moment de l'evacuació sota la pressió de l'Exèrcit Roig, se n'havien endut "tot home apte per treballar" cap a Buchewald i Mauthausen. El també autor de *Si això és un home*, que enceta la trilogia completada amb *Els enfonsats i els salvats*, creu que els alemanys no tenien la intenció de deixar-hi cap home

“Es compleix el 75è aniversari de l'arribada a Auschwitz de l'Exèrcit Roig

viu, però que van fugir precipitadament a causa de la "rapidesa de l'avenç rus" i d'"un violent atac aeri nocturn".

S'ha de dir que el químic Primo Levi va ser destinat a Buna-Monowitz, un dels "camps principals" d'Auschwitz (junt amb Auschwitz I i Auschwitz II-Birkenau), on va ser un dels milers de presoners que, molts fins a la mort, van treballar com a esclaus en una fàbrica de cautxú sintètic del grup d'empreses químiques IG Farben, que, amb els seus, van causar la mort de milers

de deportats i que, a més, tenia la patent del Zyklon B, el pesticida amb el qual va elaborar-se el gas letal utilitzat a les càmeres: a Nuremberg van ser jutjats 24 directius i en van ser condemnats 13 amb penes de només un a vuit anys, mentre que empreses del grup van continuar existint amb un altre nom. Com també ho van fer les empreses instal·lades als 39 camps subalterns d'Auschwitz. El cas és que quan els alemanys van anar-se'n, a la infermeria de Buna-Monowitz hi havia 800 persones, de les quals van morir-ne 500 (i encara 200 més que no van poder ser salvats després de l'alliberament) abans que Levi i Charles divissin aquells quatre homes armats, però no contra ells: "Quatre missatgers de pau de rostres rudes i puerils sota les pesants gorres de pell" dels quals Levi hi afegeix que se'ls veia aclaparats per la vergonya que el "just sent davant de la culpa comesa per un altre". Quatre soldats de l'Exèrcit Roig aliens a les disputes del president polonès i el president rus Putin, en les quals cadascun sembla fer trampes amb la història.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directores adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurobiològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/7i8di5>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Dada i beneïda

No ens enganyem: que la legislatura catalana estava dada i beneïda, això ja ho sabíem tots. Sabíem (i així ho va admetre l'advocat Gonzalo Boye la setmana passada) que el dia que el Suprem inhabilités definitivament el president Torra, ell ho acataria i la legislatura hauria arribat al seu punt final. I sabíem que això no aniria gaire més enllà d'aquesta tardor. Però ara resulta que no. Que potser no caldrà ni esperar la decisió definitiva del Suprem (que tristament ningú té cap dubte de quina serà), i que la legislatura ja es dinamitarà abans tota sola. La Junta Electoral (la sacrosanta Junta Electoral) ha servit el parany (deixar Torra sense el seu escó de diputat) i els socis de govern –i visca la unitat!– es tiren els plats pel cap. A mi, què volen que els digui, se'm fa molt estrany tot plegat. Se'm fa estrany que a l'Estat no li faci falta cap sentència ferma per apartar el presi-

“A mi em costa d'imaginar, això de tenir un president del govern que no pugui votar al Parlament

dent de la Generalitat, i se'm fa encara més estrany –kafkià, de fet– que puguem tenir un president del govern a qui no es permeti participar en les votacions del Parlament. Em costa d'imaginar. Més que un president simbòlic em semblaria un president una mica titella. I em pregunto si acceptant-ho tot just començar, amb l'argument aquest del govern efectiu i de no posar en risc l'autogovern, no estem

acceptant alguna claudicació de més. Rocambolesc, tot plegat. La trencadissa d'ahir –perquè està clar que és una trencadissa– no és menor. La CUP culpa Torrent de fer un altre 20 de gener –referint-se al dia de la no investidura de Puigdemont–, però s'oblida que ells no van fer Turull president quan en van tenir l'ocasió. I JxCat i ERC, en plena crisi oberta. Un govern, dues estratègies. Potser l'únic avantatge (una mica trist i lamentable, tot sigui dit) és que a poc a poc anem interioritzant tots plegats que en realitat això de la unitat no hi ha sigut mai (o que, en tot cas, que la que hi havia era la de la gent). La situació, vist tot plegat (miracles de darrera hora a banda, que l'independentisme sempre té cops amagats), és del tot insostenible. Fins ara la legislatura estava dada i beneïda, i estàvem pendants del quan, de quan arribaríem al final. Ara, em sembla, haurem d'estar pendants del com.

EDITORIAL

Un govern, però dues estratègies

El ple del Parlament celebrat ahir ha escenificat la crisi institucional i de govern que ha provocat la ingerència d'un simple òrgan administratiu de l'Estat com la Junta Electoral Central (JEC) –amb la complicitat del Suprem–, acordant la suspensió de la condició de diputat del president de la Generalitat Quim Torra. Ni el Parlament ha defensat com caldria la seva sobirania, ni la majoria independentista de l'hemicicle ha defensat el president que va investir, exhibint la fractura existent entre JxCat i ERC, re-tratada cruament en la imatge d'un govern, meitat aplaudint dempeus la intervenció de Quim Torra i meitat immòbil i assegut.

El que va passar ahir és conseqüència inevitable de la coexistència dins el govern de dues estratègies diferents per gestionar el conflicte polític amb l'Estat en el context de repressió judicial. Dues vies divergents ja des que, fa dos anys, el president del Parlament i el grup d'ERC van renunciar a investir (i restituir) Carles Puigdemont a la presidència de la Generalitat davant l'amenaça del TC; una, basada en tenir un govern efectiu i ampliar la base independentista, i l'altra, basada a plantar-se davant els embats de l'Estat defensant de les mateixes institucions la seva sobirania i el principi democràtic.

Els efectes encara s'han de veure. Els diputats de Cs van tornar a exhibir un 'hooliganisme' vergonyós i impropri en el marc d'una oposició que demana eleccions, però seran JxCat i ERC els que hauran de valorar si la nova situació del president Torra i la inestabilitat demostrada ahir només poden portar a sotmetre la qüestió a les urnes. En tot cas, el diàleg continua obert i aquest govern de coalició ja ha superat altres crisis abans de la d'ahir.

De reüll

Eva Garcia Pagán

Fragilitat

La força de la natura i la vida ens posen a prova una vegada i una altra, sempre que el brogit de la vida diària ens deixa fer una pausa per mirar més enllà del que és immediat. La setmana passada, sense anar més lluny. El pas del temporal Glòria i els seus efectes devastadors ens van confirmar el que ja sabíem, que el nostre entorn és fràgil i que l'ecosistema ens l'estem carregant amb bastanta alegria i premeditació, desconexament o indiferència, segons els casos. Altres fets, com un desgraciat accident de trànsit a Vallirana o l'irracional assassinat del periodista David Caminada a Barcelona –a qui no vaig conèixer però que va ser tan estimat pels meus companys–, també ens van recordar la fragilitat de la nostra existència. Que som allò que ens passa entre la darrera reunió de la tarda i el primer informe del matí, no ho recordem prou vegades. No

No aprenem que el que cal és abraçar més i discutir menys, tot i els ensurts

aprenem, per més ensurts que ens doni la vida, que el que cal és abraçar més i discutir menys; posar-nos en la pell de l'altre i donar les gràcies pel que disposem; estimar i viure havent fet les paus amb un mateix. Però no sempre l'atzar es posa de la nostra banda. En aquests casos, doncs, no queda cap més remei que convertir la resignació en vindicació. Mentre escric això em recorden que el 27 de gener del 1945 alliberaven Auschwitz i se'm fa inevitable pensar que dos mesos i poc més tard va néixer ma mare, que enguany també n'hauria fet 75 i ja en farà deu que ens falta. La fragilitat.

Les cares de la notícia

CORONEL DE LA GUÀRDIA CIVIL

Diego Pérez de los Cobos

El cap que no manava

La declaració del coordinador del dispositiu policial de l'1-O durant el judici al major Trapero a l'Audiència Nacional torna a ser polèmica i discordant de les altres versions, desmarcant-se de la responsabilitat, de les ordres a la policia, culpant de tot els Mossos d'Esquadra i assenyalant Trapero.

CANTANT

Rosalía

Fenomen global

La popular cantant catalana ha fet un pas de gegant per consolidar-se com un fenomen global en el món de la música, emportant-se el premi Grammy al millor disc llatí de rock, urbà o alternatiu per *El mal querer*, un disc que ja havia rebut cinc premis en l'última edició dels Grammy llatins.

LÍDER DE LA LLIGA NORD ITALIANA

Mateo Salvini

Derrota doble

La derrota de la Lliga Nord de Matteo Salvini en les eleccions regionals d'Emília-Romanya, una de les regions més riques d'Itàlia, són un cop dur per al líder de la formació xenòfoba, que havia plantejat aquests comicis com un plebiscit amb l'ambició de forçar la dimissió del govern de Conte.

Tal dia com avui fa...

1 any Acusar l'Estat
Jordi Sànchez, president del grup parlamentari de Junts per Catalunya, declara en una entrevista: "Em preparo per acusar l'Estat i guanyar."

10 anys Debat de pensions
La reducció de les pensions que ha suposat l'extinció de la deducció temporal dels 400 euros causa irritació en el món sindical i polític.

20 anys Sense sancions
Rússia convenç els parlamentaris del Consell d'Europa dels motius de la guerra a Txetxènia i evita sancions.

Full de ruta

Miquel Riera

Creure's les previsions

Els aficionats a la meteorologia, que en aquest país n'hi ha uns quants, solen passar un parell o tres de cops al dia pels webs o els fòrums on es poden consultar els diferents models de predicció. Alguns d'aquests models fan prediccions a molt llarg termini, de fins a quinze dies, que, en la majoria dels casos, no s'acaben complint. De tant en tant, en aquestes simulacions apareixen prediccions extraordinàries, com ara una gran nevada amb un metre de neu a Barcelona, per exemple. Els aficionats qualifiquen aquestes prediccions a llarg termini com a *meteoficció*.

Amb la borrasca *Glòria*, que alguns models van intuir més de deu dies abans que arribés, la qualificació de *meteoficció* va estar a l'ordre del dia. Per l'abast del temporal, per l'època de l'any en què es pronosticava i per les ingents quantitats de precipitació, de neu i de pluja, que s'anunciaven. La *meteoficció* va deixar pas a l'estupefacció i a la incredulitat, a mesura que s'acostaven les dates i el pronòstic dels diferents models va anar coincidint i es reforçava la previsió. I aquesta feia por: de 400 a 500 mm a diverses comarques gironines, de 300 a 400 mm al voltant d'aquestes i entre 100 i 200 a diversos llocs de la costa i el prelitoral, a més d'un temporal marítim de primera categoria. Els meteoròlegs professionals van fer bé la feina i, contràriament al que havia passat en altres ocasions –amb la gran nevada del 8 de març del 2010, per exemple–, no van dubtar a alertar de la gravetat de la borrasca que ens afectaria i de les greus conseqüències que hi hauria.

Malauradament, no tothom es va creure els models, ni les greus previsions. Si no és així, costa molt d'entendre que no es fes lloc a Sau i a Susqueda a tota l'aigua que hi baixaria durant els quatre dies de l'episodi. Entenc, i així ho expliquen els experts, que la decisió de desembassar i de quan fer-ho, era molt complicada, i encara més quan això suposava deixar Susqueda, que el dia 19 estava al 70% de la seva capacitat, en uns nivells molt baixos. Però, ara que ha passat el temporal, potser caldria reconèixer directament que no es va voler jugar amb l'aigua destinada a l'àrea metropolitana de Barcelona. Això no seria cap problema si no fos que els que han acabat pagant els plats trencats han estat els de sempre. Els que teníem un riu i ara tenim, gairebé tot l'any, un rierol.

Tribuna

David Bueno i Torrens. Director de la Càtedra de Neuroeducació UB-EDU1ST

Violència policial

La setmana passada diversos mitjans es feien ressò que segons alguns agents "la intervenció [del 155] s'havia quedat dins les formes de fer de la Brimo". Una de les constatacions es troba en els casos de violència policial que hem pogut veure a través de múltiples imatges. Vull fer un parell d'aclariments. Primer, que hi hagi agents que es comportin d'aquesta manera no implica ni de bon tros que tots ho facin. No puc parlar de tots, però l'estiu passat vaig tenir la sort de parlar molta estona amb un que em va demostrar tenir un sentit de l'ètica excepcional. Segon, malgrat que els responsables de la Brimo diguin que actuen amb proporcionalitat, jo mateix he estat testimoni directe d'alguna actuació absolutament desproporcionada. Dit això, he estat buscant articles científics que m'ajudin a entendre el motiu d'aquestes mostres de violència, en cap cas per justificar-la sinó per contribuir a buscar maneres de prevenir-la.

N'HE TROBAT DOS, publicats els anys 2010 i 2013 a les revistes *Applied Cognitive Psychology* i *European Journal of Poli-*

cing Studies. De manera resumida, assenyalen tres elements clau. Un és la pròpia personalitat de cadascú. Hi ha persones molt més propenses a respondre de manera agressiva. En aquest punt, la selecció dels agents és un element important. El segon element és el fet de sentir-se "cremats" a la feina, l'anomenada "síndrome de *burnout*". Els principals motius que l'afavoreixen són, segons aquests treballs fets en diferents cossos de policia europeus i nord-americans, un sentiment de baixa realització personal i de despersonalització. Aquí, el tractament social que sovint se'ls dona i possiblement la manca d'estímul professionals hi tenen

un paper destacat. Però n'hi ha un altre, molt important a parer meu, que és el menysteniment i la infravaloració que es promou des d'altres cossos de policia i des del govern espanyol, que pot generar sentiment d'impotència. I una de les formes –errònia– d'intentar deslliurar-se'n és a través de l'agressivitat.

FINALMENT, EL TERCER element que destaquen aquests treballs és una poca capacitat de memòria de treball dels agents amb comportaments violents comparats amb la resta, associada a una emocionalitat negativa. La memòria de treball és la capacitat cognitiva que defineix el nombre d'ítems que es poden avaluar simultàniament per donar resposta a una situació. La manca d'una memòria de treball adequada dificulta la presa de decisions raonades i enraonades. I això es veu reforçat en persones propenses a respondre emocionalment a través de la por o la ira, unes emocions que també porten cap a l'agressivitat. Uns elements que penso que s'haurien de tenir encara més en compte en la selecció dels agents i també en la seva formació, atès que totes són millorables.

“La desproporció policial es pot combatre en la selecció dels agents i en la seva formació”

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Tolerància no és acceptació

■ Sovint es confon tolerància amb acceptació. Tolerància és referències al respecte per les idees, preferències, maneres de pensar o comportaments de les altres persones. Tolerància no és d'acord i alhora respectar la manera de pensar diferent. Avui dia, sembla que no estar d'acord suposi una ofensa al proïsme: has d'acceptar el que diu o, si no, vas contra la llibertat. És per això que es creen cada vegada més vedats tancats d'opinió, fins i tot d'amistats. Aquesta situació porta a treure oportunitats de coneixement, de cultura, de pensament per a la societat moderna. És doncs una privació de la llibertat i en definitiva de la felicitat per a tot ésser humà.

CRISTINA CASALS MASSÓ
Esplugues de Llobregat (Baix Llobregat)

Disconforme amb les actuacions de la directiva del Barça

■ D'un temps ençà, la directiva del Barça ha pres una sèrie de decisions, a parer meu, gens en consonància amb la categoria i el tarannà democràtic d'aquest club.

Cada vegada que vaig al palau blaugrana em sorprèn i alhora m'indigna veure penjada en un lloc d'honor la samarreta de l'exjugador d'handbol Iñaki Urdangarín, que com tots sabem va ser jutjat i condemnat per la seva conducta delictiva. No em serveix de res que intentin justificar-m'ho pels seus mèrits esportius sense tenir en compte un comportament tan detestable...

D'altra banda, l'actitud d'aquesta directiva en el llarg procés en què està immers el nostre País envers la indepen-

dència sovint ha estat tèbia i poc implicada, i fins i tot en alguns moments contrària. Per exemple, la pancarta reivindicativa que abans de l'inici dels partits apareix al lateral del Camp Nou, al cap de pocs segons és retirada pels empleats del club. O bé en el darrer Barça-Madrid, en què Tsunami Democràtic va convocar una jornada de mobilització, la nul·la col·laboració de la junta i els escorcolls massius i abusius a l'entrada a l'estadi van motivar que aquella acció reivindicativa no fos més reeixida o que com a mínim no fos més visible.

Podríem parlar també del vergonyós acomiadament de l'entrenador Ernesto Valverde, que una vegada més ha posat en evidència la categoria d'aquestes persones que actualment dirigeixen el club del nostre estimat Barça. Fins quan?...

FRANCESC GIFREU I JOVÉ
Sant Joan Despí (Baix Llobregat)

On són els diners?

■ Sembla que hi ha una quantitat important d'incompliments de l'Estat envers Catalunya: Rodalies, infraestructures, llei de la dependència, reforma i actualització de les pensions (que afecta tots els pensionistes de l'Estat espanyol) o eines suficients per lluitar contra el frau fiscal, entre altres.

La ciutadania catalana ha pagat religiosament els seus impostos, que no han tornat de Madrid. On són els diners? Em sembla que deu resultar més fàcil buscar-los sota les pedres que a les butxaques d'algú.

Si de veritat s'eixuga el dèficit fiscal, Catalunya guanyaria d'entrada una petita part de la seva independència. No deu ser pas tan difícil.

PILAR PORCEL I OMAR
Sabadell (Vallès Occidental)

La frase del dia

“Acceptar prendre l’acta al president Torra és acceptar el cop d’estat!”

Laura Borràs, DIPUTADA I PORTAVEU DE JUNTSXCAT AL CONGRÉS DELS DIPUTATS

Tribuna

Andreu Mas. @Andreumasd. Periodista, escriptor i assessor de comunicació

Aznar, el profeta

José María Aznar potser no parlava català en la intimitat, però coneix molt bé els polítics catalans. Quan va dir “abans es trencarà Catalunya que Espanya” tots ho vam associar amb aquella altra profecia d’aquest desagradable personatge anomenat Jordi Cañas (a qui la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals regala minuts i minuts i més minuts), que va profetitzar: “Os vamos a montar un Ulster que os vais a cagar”, i des d’aleshores els grups feixistes campen per Barcelona amb total impunitat mentre els pacifistes i antifeixistes són apallissats i detinguts pels Mossos. Doncs es veu que no, que Aznar deuria tenir al cap que el front unitari independentista (si és que realment ha existit alguna vegada) es trencaria abans que la unitat d’acció política del nacionalisme espanyol, que en el tema territorial són com els de Fuenteovejuna, que van tots a l’una.

En l’única cosa que es va equivocar Aznar va ser en el sistema que calia fer servir per dividir els polítics catalans. Des de la FAES va suggerir la reducció de l’estratègia del pal i la pastanaga a la del pal i prou, i això al PP no li ha funcionat, ans al contrari, ha afavorit el naixement artificial de partits polítics com ara Ciutadans i Vox. Cal dir, però, que, si bé el partit feixista (em refereixo al segon dels dos esmentats...) ha rebut la injecció necessària per tenir quota de pantalla, cosa que l’ha portat a convertir-se en un partit democràtic més; la que l’ha alimentat és bona part de la societat espanyola, que continua sent reaccionària i sociològicament franquista. Ja va sent l’hora que diguem les coses pel seu nom: al principi del procés molts líders polítics i socials *indepes* van dir que els catalans no teníem cap conflicte amb els ciutadans espanyols, perquè aquests eren presoners de l’oligarquia espanyola, que els manipulava a través dels mitjans de co-

municació. Doncs no és cert. No dic que tots els espanyols serien més feliços si convertissin una part de Catalunya en un gulag amb la majoria de nosaltres a dins, però bona part de la societat espanyola sí que ho voldria. I l’altra part, no ens enganyem, no mou ni un dit per rebatre els arguments *cavernaris* dels seus conveïns. Callar per omissió és una forma d’assentiment...

Hem fet el passerell. Nosaltres, els ciutadans. Ho vam tenir a les mans unes quantes vegades, i els vam encomanar, a uns polítics majoritàriament medíocres, que ho fessin per nosaltres. En quin moment vam perdre el senderi? On és l’ANC, Òmnium i els inventors de les *megaperformances* de l’Onze de Setembre? Com diria Jordi Pujol: “Diuen, diuen, diuen”, però a l’hora de la veritat no fan res que tingui un impacte rellevant per transformar la nostra situació política. Només uns quants incombustibles de pedra picada mantenen el caliu, presentant batalla des de certs àmbits i entitats nacionals, igual que

“En aquest desolador paisatge de partits de cartró pedra, d’institucions de fireta, destaca, perquè se’n desmarca, el president Torra

molts altres ho fan al territori.

L’hemeroteca és, si em permeten la vulgaritat, molt *cabrona*. Aquells que esperaven els ciutadans a posar el coll i la cara pel país i la independència, són els mateixos que ara diuen al Parlament, per a vergonya pròpia i aliena, que ens hem de deixar de “somnis” i de “creure en la màgia”. Es veu que s’han fet grans i han recollit el cove que els van deixar en herència aquells que ja fa un temps van caure del cavall i es van despertar de la letargia convençuts que això que en diuen Espanya no té solució. I apa, a Madrid a negociar, al costat dels mai prou ponderats socialistes, autèntics supervivents, als quals cal reconèixer que han llegit Maquiavel, Mazzarino i Marx (Groutxo). Ells no han fallat ni a l’Íbex 35 ni als promotors de l’oasi català. Els acompanyen en aquest viatge els escuders de l’esquerra més transformista que transformadora: en altres temps coneguts com a eco-socialistes, Iniciativa, Podem, EUiA... Sempre disposats a recollir les engrunes que deixa el germà gran.

En tot aquest desolador paisatge de partits de cartró pedra, d’institucions de fireta; on les decisions les prenen secretaris que no tenen més atribucions legals que aconsellar, i juntes electorals i uns jutges que no es deuen a cap sobirania popular (ni a l’espanyola tan sols), destaca, perquè se’n desmarca, Quim Torra. El president, sí sí el president de la Generalitat –perquè la seva legitimitat només ha de retre comptes al Parlament que l’ha triat, compost per una majoria democràticament escollida a les urnes–, és un dels pocs, potser l’únic, que manté la coherència personal i política i la fidelitat a una idea que els mateixos polítics catalans hauran frustrat a canvi d’un poder que, aquest sí, és il·lusori. Putxinel·lis en mans del poder polític i econòmic espanyol; fidels a la mentalitat d’esclau. De lluny dringuen unes monedes de plata...

De set en set

Enric Serra

Per després de la tempesta

“No estic d’acord amb el que dieu, però defensaré fins a la mort el vostre dret a dir-ho”, és una frase que, a

principis del segle XX, va posar en boca de Voltaire la biògrafa Evelyn Beatrice Hall per il·lustrar el tarannà liberal de l’escriptor francès. També l’han feta servir molt aquells que es volen presentar com a profundament democràtics. Però en realitat és una frase quimèrica i suïcida: si hi ha algú disposat a complir-la escrupolosament, val més que la resta dels humans procurem dissuadir-lo abans no siguem, tots plegats, víctimes de la perversió que comporta concedir veu i espai a aquells que s’aprofiten de la nostra tolerància per treure’ns-els a nosaltres. En els marges d’una discussió hi han de cabre punts de vista diferents i solucions diferents, però no s’hi poden admetre falsedats en el context, ni en els arguments ni en la qualificació de l’adversari. Aquests són, precisament, els recursos que utilitzen de manera preferent aquells que saben que tenen les de perdre en l’exercici de la raó, que no tenen capacitat d’usar-la o que tenen una ambició política tan urgent que no volen perdre el temps en debats.

Aquells als quals les nostres conviccions democràtiques els han permès mentir i manipular impunement per continuar posant-nos el peu al coll. Aquells als quals hem concedit la categoria de demòcrates precisament perquè nosaltres en som i no pas pels seus mèrits. Ara som en ple temporal polític: el desguàs de la presa independentista ens abocarà riu avall i haurem de nedar, arrapar-nos al rai o a la canoa fins a arribar a aigües tranquil·les. Feina tindrem per a nosaltres sols. A veure si quan ens eixiguem podem posar fi a tanta contemplació.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

L'eurocambra torna a avalar la suspensió de Junqueras

Els serveis jurídics consideren que David Sassoli no havia de fer cap consulta prèvia

De los Cobos farceix de retrets l'acusació a Trapero

Assegura que si hagués manat en el dispositiu de l'1-O hauria apartat el major dels Mossos

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

JxCat i ERC ex

FET Els dos socis de govern no arriben a un acord i porten la pugna i la pressió fins a un ple caòtic que acaba sent suspès
MÉS Torrent accepta que el president Torra deixi de ser diputat per salvar el paper de les institucions
REACCIÓ El cap de l'executiu adverteix que es posa en risc la legislatura i JxCat queda sola defensant un nou suport del ple a Torra

Emma Ansola
BARCELONA

L'escalada de tensió entre JxCat i ERC ahir va tocar sostre i es fa difícil preveure que els dos socis de govern puguin continuar treballant plegats. Torra ha deixat de ser diputat, ERC va acceptar la decisió última del Tribunal Suprem (TS) d'avaluar la Junta Electoral Central (JEC) que van fer efectiva els lletrats del Parlament, i JxCat no va aconseguir repetir el suport del ple al president Torra.

L'enfrontament es va fer visible ahir a l'hemicicle de la cambra catalana al més alt nivell entre el poder executiu, representat pel president Quim Torra (JxCat), i el legislatiu, en mans del president Roger Torrent (ERC). El repte ara és trobar la manera de recollir els bocins que han quedat després de l'explosió, tenint en compte que cap de les dues forces polítiques està interessada en unes eleccions en plena aprovació del pressupost. Amb la trenca-dissa ben evident, el focus

es posa ara en el relat i en l'acumulació d'arguments que pugui col·leccionar cada partit per posar en evidència el soci, convertit ara en adversari, i guanyar la batalla a les urnes.

Les reunions del cap de setmana van resultar del tot infructuoses. JxCat no acceptava de cap de les

ERC demana reflexió i s'aferra a fer possible un nou pressupost

maneres una suspensió temporal com a diputat del president Torra mentre el Suprem no resolgui el conflicte de fons, la condemna per desobediència del TSJC. ERC no estava disposada a desobeir un ordre del Suprem que podia ocasionar el col·lapse de les institucions i limitar l'autogovern si el president Torra participava en les votacions parlamentàries. Amb aquestes diferències es va arribar a una jornada parlamentària

que s'iniciava amb una carta del secretari general del Parlament, Xavier Muro, en què anunciava que retirava l'acta de diputat a Quim Torra i atorgava credencials a la següent membre de la llista de JxCat, Maria Senserrich. L'anunci es portava a la mesa del Parlament, però JxCat proposava deixar sense efecte les instruccions dictades pel secretari general, confirmar la condició de diputat de Torra i interposar un nou recurs contra la decisió de la JEC. La proposta de JxCat no es va arribar ni a votar en la mesa del Parlament i, amb mitja hora de marge, en què van continuar les reunions i les negociacions entre els dos socis de govern, es donava inici a un ple que obria el president Torrent anunciant que el vot del president "no podrà ser comptabilitzat per no comprometre la validesa de les decisions de la cambra catalana". Torrent afirmava que el TS i la JEC havien "segrestat el vot del president Torra" i que la cam-

bra catalana "treballarà per revertir" el que considera una "injustícia". Torrent hi afegia que el càrrec de president en mans de Torra està blindat.

Seguidament, el president Torra demanava intervenir davant de la cam-

bra abans de la votació. L'ordre del dia del ple estava configurat per l'aprovació del pressupost del Parlament, en què JxCat i ERC ja es presentaven dividits, i pel monogràfic sobre corrupció a petició de Ciutadans. Torrent dona-

va la paraula al cap de l'executiu. Les seves primeres paraules van ser per retreure a Torrent que no se li comunicés res d'aquesta situació amb anterioritat i reclamava al president de la cambra que li defensés els drets com a dipu-

Les frases

“Això pot acabar amb una altra desobediència simbòlica o bé podem plantar cara a l'Estat blindant el Parlament?”

“[Dirigint-se al president Quim Torra] No som els seus rivals sinó els seus aliats?”

Sergi Sabrià
PRESIDENT DEL GRUP
PARLAMENTARI D'ERC

“Defensar les institucions dels catalans i les catalanes és avui defensar l'acta de diputat del senyor Quim Torra?”

“Des de l'1 d'octubre ho tenim clar: no ens rendirem, persistirem?”

Albert Batet
PRESIDENT DEL GRUP
PARLAMENTARI DE JXCAT

“Vostè més que ningú està en condicions d'avaluar si val la pena continuar així o retornar la paraula a la ciutadania?”

“La legislatura està esgotada perquè la divisió entre JxCat i ERC els impedeix seguir governant?”

Miquel Iceta
PRIMER SECRETARI DEL PSC

L'APUNT

Mentida rere mentida

Joan Rueda

La líder de les restes que queden de Ciutadans a l'Estat, Inés Arrimadas, es va passar una setmana bramant –no parla, crida– que el Tribunal Suprem havia tret Quim Torra de la presidència de la Generalitat, quan aquest alt tribunal només havia decidit que no calia una mesura cautelaríssima contra la resolució de la Junta Electoral Central (JEC) que treu al president la

condició de diputat. Aquest és el nivell, mentida rere mentida. Això explica el lamentable espectacle que es va viure ahir quan tot el grup parlamentari taronja va cridar “delinqüent” al president, fet que va obligar a suspendre el ple. Els taronges no s'han llegit ni una ratlla del que ha dit la JEC o el Suprem sobre el cas Torra. Per a què? Només usen la mentida com a arma.

ploten

Després de fer una aferrissada defensa de “la llibertat d'expressió, que és l'arrel de tot” en el cas que l'ha portat a la possible inhabilitació, Torra reblava el clau assegurant que “el que posa en risc la continuïtat de les institucions és la retirada de la condició de diputat”. “Avui s'obre la porta a desballestar les institucions, a la possibilitat que un organisme administratiu faci fora tots els que facin nosa. I no ho podem permetre, sobretot quan el fons de la qüestió és la llibertat d'expressió”, rematava.

El discurs del president obria una ronda d'intervencions dels portaveus de cada grup. Tanmateix, la primera intervenció, de la portaveu de Ciutadans,

El president Torra i el vicepresident Aragonès, ahir durant el ple. A la dreta, Torrent s'adreça als membres de la mesa de Cs i el PSC
■ JOSEP LOSADA

JxCat assegura que el vot de Torra no posa en risc cap votació

Lorena Roldán, va encetar una picabaralla que va acabar amb crits de “delinqüent” corejats per tots els diputats de la formació taronja cap al president Torra, que no era en aquells moments a l'hemicicle, la qual cosa va obligar Torrent a suspendre el ple. Passats uns minuts, era el torn del líder del PSC, Miquel Iceta, que també reconeixia que Torra continua sent diputat, però advertia que la situació dels dos socis de govern havia arribat al límit i reclamava al president de l'executiu, Quim Torra, que convoqui eleccions: la legislatura està “exhausta” i la divisió entre JxCat i ERC els “impedeix governar”. “Això ja no aguanta més”, congué qüestionar?”, repetia.

Continua a la pàgina següent

tat. “En una democràcia, si es considera en sentit ple, no hi pot haver res per sobre de la voluntat democràtica i pacífica de la ciutadania.” I advertia: “Si no és així, es posarà en risc la continuïtat de les institucions.” Torra llançava un

dur al·legat contra Torrent, ERC i el secretari general de la cambra, i recordava que el 4 de gener el Parlament el va ratificar com a diputat i president, i que el dia 10 del mateix mes es va subscriure una resolució que defensava la

seva posició. “Quan les mateixes institucions democràtiques no ho defensen per damunt de tot, es degraden i perden el respecte de la ciutadania”, relatava, i hi afegia: “Si es permet que un òrgan administratiu sense competències i

polititzat tregui i posi diputats a la seva voluntat i basant-se en una llei pensada per a terroristes i corruptes, el mínim que s'ha de fer és defensar l'honor i els drets [del president].” Torra preguntava si aquells acords del 4 i el 10 de gener

tenen alguna vàlua. “Té cap valor el que votem? O el que acabarà sent simbòlic són les votacions del Parlament? El que vota el Parlament és simbòlic? Acceptarem que un organisme administratiu ens ho pugui qüestionar?”, repetia.

“Com que Torra no és diputat, tampoc no és president de la Generalitat?”

Lorena Roldán
PORTAVEU DE CS AL PARLAMENT

“No és una bona idea agafar el camí que pot portar al bloqueig de les institucions catalanes?”

Jèssica Albiach
PRESIDENTA DE CATECP AL PARLAMENT

“El procés no ha estat més que una lluita a ganivetades entre JxCat i ERC pel poder i només pel poder?”

Alejandro Fernández
PRESIDENT DEL PP A CATALUNYA

“Podem revertir la situació i, si cal, ens oferim a formar part de la mesa i garantir els drets de tothom?”

Carles Riera
DIPUTAT DE LA CUP

“Un objectiu tan complex com el de la independència, sense unitat estratègica no es pot assolir?”

Elisenda Paluzié
PRESIDENTA DE L'ANC

“Podem triar donar estabilitat a Catalunya i inestabilitat a l'Estat. S'ha fet el contrari i ho pagarem?”

Joan Canadell
PRESIDENT CAMBRA DE BARCELONA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ve de la pàgina anterior

cloïa el líder socialista. La portaveu de Catalunya en Comú-Podem, Jéssica Albiach, era del mateix parer, tot i que assenyalava la necessitat que abans el govern aprovi un pressupost per evitar uns comptes prorrogats des de fa tres anys. Albiach instava el president de la Generalitat a no fer el "ridícul" amb "desobediències simbòliques". "Acabi la legislatura amb dignitat", etzibava.

I mentre la CUP s'acostava a la posició de JxCat i reclamava exercir la sobirania de la cambra catalana, el portaveu dels republicans, Sergi Sabrià, recordava a Torra que els republicans no són el seu rival, "sinó el seu aliat", i reclamava actuar sempre amb "intel·ligència" i "en clau de país". "ERC vol la independència de Catalunya per lliurar-se d'un Estat espanyol caduc" que "ataca els drets", però alhora considerava que, malgrat la situació "injusta" que afecta Torra, no es pot "entregar" el Parlament. Sabrià insistia que la legislatura es pot centrar en una "desobediència simbòlica" o bé a "plantar cara a l'Estat blindant la cambra catalana" com ells pretenien fer, en un clar retret als plantejaments de JxCat. La formació del president Torra intervenia visiblement molesta per la decisió de Torrent. El president del grup parlamentari de JxCat, Albert Batet, anunciava que s'entrava per registre la proposta de JxCat del matí a la mesa i tornava a reclamar la suspensió del ple i "una solució per garantir els drets del president Torra". "Tenim temps, hi ha d'haver voluntat política i entenem que hi ha prou marge polític i jurídic per trobar una solució", argumentava Batet. "Això va de democràcia, de llibertat, de sobirania", perquè "no s'ha acceptat cap de les decisions sobiranes que ha decidit el poble de Catalunya". En aquest sentit, detallava els impediments a la investidura de Carles Puigdemont, de Jordi Sánchez i de Jordi Turull. "I ara no es permet que el president Torra sigui diputat del Parlament. I després qui vindrà, qui serà el següent? I davant d'això, no farem res i ens sotmetrem a l'obediència constitucional?"

Torrent va aturar el ple

Ja n'hi ha prou de no fer cas de les paraules dels ciutadans. La independència no és possible si no respectem la voluntat popular

Soc diputat i president de Catalunya. Només el ple del Parlament pot canviar la realitat

Quin valor té, si no? Cap secretari general no té les competències per fer-ho. Cap.

Us demano expressament, president [Torrent], que garantiu els meus drets de diputat com públicament ho heu fet sempre

Confio que aquest Parlament, i apel·lo a tots, reverteixi aquest fet il·legal de manera immediata

He dit sempre que continuaria en el càrrec sempre que veiés possible la independència

Avui s'obre la porta a desballestar les institucions. Avui s'obre la porta que un òrgan administratiu aparti tots aquells que siguin incòmodes

El Tribunal Suprem i la Junta Electoral Central han segrestat el vot del president Torra

És un fet injustificable que des del Parlament treballarem per revertir

El Parlament no pot renunciar a ser una eina eficaç al servei de la ciutadania, però tampoc es pot conformar amb una situació injusta

Per garantir la validesa de les votacions, no podem comptabilitzar el seu vot [President Torra]

El contrari suposaria la paràlisi del Parlament perquè posaria en risc la seguretat jurídica

Aquesta presidència del Parlament defensa la seva condició de President de la Generalitat i pot intervenir en el ple

[A Albert Batet] Que es pronunciiïn els grups parlamentaris. No em correspon a mi cap acord polític en relació amb els acords que es puguin fer al ple de Parlament

per segon cop per reunir la mesa a petició de JxCat, que intentava de nou que es desautoritzés Muro, sense èxit. JxCat va anunciar que, si es portava a terme la votació, cap diputat del grup hi votaria, i ho portava a les màximes conseqüències: "No votarem

mentre el president Torra continuï sense poder emetre el seu vot després de la retirada del seu escó."

La votació del pressupost deixava una imatge insòlita, ja que la proposta no va rebre cap vot favorable. És la primera vegada que els comptes decauen

des del restabliment de la cambra, el 1980. JxCat no va participar en la votació i al final es va convocar, aquest cop, una junta de portaveus, que va decidir ajornar el ple al dia 5 de febrer. Torra havia d'intervenir en el debat sobre corrupció i JxCat va optar

perquè el ple se suspengués. Només ERC i el PP estaven disposats a continuar. La pugna entre JxCat i ERC es va mantenir fins a l'últim moment. Un cop acabat el ple, es van tornar a succeir les reunions tenint en compte la imminència d'una nova

jornada històrica a la cambra catalana, la compareixença dels presos polítics. Als passadissos, tot eren males cares, retrets i crítiques, també des de dins de les mateixes formacions, com JxCat, que fa evident la debilitat de no disposar de líder ni de partit. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

LA CRÒNICA

Francesc Espiga

OPINIÓ

Lluís
FalgàsEl 155 al
Parlament

Fins ara la comissió d'investigació dels efectes del 155 no ha servit per a res. Amb tot el respecte parlamentari, la comissió va fer aigües i es podia haver liquidat quan no hi van assistir els cridats pel Parlament Mariano Rajoy, Pedro Sánchez, Sáenz de Santamaría, De Cospedal, Zoido, Enric Millo i d'altres que havien de donar detalls del perquè es va aplicar un article que va deixar Catalunya sense pes polític i amb una forta humiliació. El Parlament els va denunciar davant la fiscalia en considerar que estan obligats per llei a comparèixer a la cambra i que, si no ho fan, poden incorrer en un delictes de desobediència. Fins ara la fiscalia sempre ha arxivat aquestes demandes argumentant que la negativa a comparèixer a la comissió no té rellevància penal. És una llàstima no haver pogut escoltar els arguments dels citats amb perspectiva històrica. No haver pogut veure la cara de Mariano Rajoy al Parlament de Catalunya explicant l'aplicació del Decret de Nova Planta del segle XXI. No ho va explicar al Parlament i tampoc ho explica en el seu llibre, més enllà d'argumentar que els polítics catalans d'aleshores estaven fora de la llei.

Avui, dimarts, al Parlament podem escoltar només una part. La part valenta de la crisi hispano-catalana. Podrem escoltar en directe i fora de la presó les veus dels consellers Junqueras, Bassa, Turull, Forn i Rull. Els podem escoltar amb la perspectiva de més de dos anys de presó a l'esquena. Després d'una situació límit que no s'hauria d'haver produït mai i que de temps va haver-n'hi per haver fet les coses d'una altra manera i no haver arribat a la situació actual. La llavors vicepresidenta Sáenz de Santamaría va creure que l'única via possible era la judicial i heus-ne aquí el resultat.

Carlos Carrizosa i Lorena Roldán advertint Roger Torrent per la suspensió del ple. Al requadre, Xavier Muro, secretari general del Parlament ■ EFE / ACN

Trencadissa al Parlament

El Parlament va viure ahir un altre dia històric i de pulsions accelerades. Si se'm permet la broma, no importa quan llegeixin aquesta frase. Podria ser fa dos anys, la setmana passada o el mes vinent. Perquè, fins ara, han estat incomptables les jornades, auto-proclamades transcendentals, on els murs de la cambra han resistit moments d'èpica i tensions al límit. Però la política catalana, té una capacitat inesgotable per a no decebre: quan un es pensa que ja ho ha vist, o viscut, tot, sempre hi ha aquell triple salt mortal enrere que deixa tothom, de nou, bocabadat. És un continu, amb el risc que l'espectacle, de tant estirar-lo com un xiclet, s'acabi convertint en un circ.

La d'ahir, va ser una d'aquestes dates per a la memòria col·lectiva. Essencialment perquè serà recordada, molt possiblement, com la jornada on es van rebenar les poques costures que feien mantenir les formes a l'independentisme institucional. La imatge va ser de trencadissa. De portes enfora, els símptomes d'aquest divorci en perspectiva es van poder evidenciar amb les successives intervencions davant la tribuna d'oradors. Les pulles que es van llançar els representants de JxCat i ERC al vol-

tant de la retirada de l'acta de Quim Torra van ser reiterades, un detall que, entre moltes altres circumstàncies, revela que tots dos partits ja no amaguen les seves diferències estratègiques de fons, i encara més sobre una qüestió clau, nuclear es podria dir, com és la sort futura de tot un president de la Generalitat. En altres temps, JxCat i ERC van arribar a cohabitar. A *conllevarse*, que diria Ortega. Després, van passar a competir. Ara, directament, ja s'esbatussen.

Si l'activitat d'ahir del Parlament de portes enfora va ser moguda, de portes endins va ser més que agitada. Al migdia, dues hores abans de l'inici del ple, els passadissos bullien, amb polítics d'una i altra bancada protagonitzant els clàssics *corrillos* amb els periodistes per oferir la seva visió de la jugada, convenientment edulcorada a partir de l'interès polític del ponent. Des de JxCat, per exemple, es treia foc pels queixals contra el president de la cambra, Roger Torrent, per haver permès que Torra es quedés sense la credencial de diputat. A ERC, per contra, es parlava d'un acte necessari per blindar la institució de possibles repercussions judicials enfront d'un acte de desobediència, el protagonitzat pel

cap de govern, considerat un mer simbolisme. I arribem al moment del ple. Després d'anunciar que Torra deixava de tenir la consideració de diputat, el president català va demanar la paraula. El seu va ser un discurs ferm, dur, amb apel·lacions constants i directes a Roger Torrent perquè li mantingués l'escó. Per un moment, un lleu instant, va semblar que anunciaria eleccions. Però no. La consigna era resistir. Els diputats de JxCat, l'aplau-

JxCat i ERC van exhibir les seves vergonyes com a parella en un ple on Cs va posar el seu to més agre

dien a peu dret. Els d'ERC, tret de comptades excepcions, evitaven fer-ho. La fredor mútua, a aquella hora, ja era glacial. Entre Quim Torra i Pere Aragonès, asseguts de costat però ahir separats per un món, tampoc si veia companyonia, precisament.

En aquests dies històrics, Ciutadans és un partit que tampoc no acostuma a fallar. En la seva intervenció de rèplica a Torra, Lorena Roldán va qualificar el president català de "delinqüent". El president

de la cambra, li va picar el crostó, però la líder de Cs, que és del morro fort, hi va tornar: "Delinqüent", li va etzibar. Ja hi som pel tros. Torrent va reaccionar suspensament momentàniament el ple, a la qual cosa la bancada del partit taronja va replicar cridant, a l'uníson: "Delinqüent, delinqüent...", com si estiguessin al gol sud d'un camp de regional. Arribats a aquest punt, la sessió només podia anar a pitjor. I així va ser. El grup de JxCat va anunciar que, si Torra no és diputat, i per tant no pot votar, no ho faria cap més integrant del seu grup. Un gest de protesta que va tenir una primera conseqüència pràctica, com és que el pressupost de la cambra, no es van acabar aprovant. Per quadrar el cercle, el debat va entrar en aquella dinàmica en què el que domina són les tècniques de trinxera parlamentària, consistents a anar aturant el ple sol·licitant formalismes com ara reunions de la junta de portaveus. Al final, la sessió va anar llanguint per esgotament i es va acabar ajornant per falta de temps material per tractar els temes que tocaven. Això ja serà un altre dia, que, a la seva manera, també serà catalogat d'històric, ja ho donem per descomptat. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Tensió i protestes a les portes del Parlament

Centenars de manifestants s'enfronten al cordó dels Mossos Crits contra ERC i Ciutadans i a favor de Torra

Uns manifestants van moure contenidors al voltant de la Ciutadella ■ TONI ALBIR / EFE

M. Moreno
BARCELONA

Als voltants del Parlament es van viure ahir moments de tensió quan un grup de manifestants, que s'hi va acostar per seguir de prop el decurs d'un ple crucial a la cambra catalana, va intentar creuar el cordó policial que hi havien establert els Mossos d'Esquadra.

El Parlament estava des de primera hora fortament custodiat per la policia, que hi havia establert un perímetre de seguretat encerclat per diverses línies de tanques, furgonetes de la Brimo i de l'ARRO i força agents patrullant-hi.

A primera hora de la tarda, la concentració, que es congregava darrere de les tanques a l'àrea més propera al Parlament, a tocar del llac de la Ciutadella, des d'on es podia observar la façana de l'edifici oficial, va transcórrer pacíficament. S'hi van sentir crits contra la decisió d'Esquerra Republicana de donar via lliure a la retirada de l'acta de diputat al president Quim Torra, i també es van sentir clams i consignes crítiques durant les polèmiques intervencions d'alguns grups de l'oposició.

Els manifestants van expressar cada cop amb més força la seva disconformitat contra diferents grups polítics, especialment contra ERC, als membres de la qual van acusar de "traïdors", amb crits com ara: "Esteu robant els nostres vots", mentre expressaven alhora el seu suport al cap del govern amb frases com per exemple: "Quim Torra és diputat i president." Les reclamacions de dimissió del president del Parlament, Roger Torrent, junt amb imprecacions contra Lorena Roldán, es barrejaven amb el cant d'*Els sega-*

dors i altres consignes reclamant la declaració immediata d'independència de Catalunya i la llibertat dels presos.

A mesura que els manifestants van anar coneixent les diferents suspensions del ple i les decisions que s'hi anaven prenent, les protestes es van intensificar. Al grup inicial es van anar incorporant altres ciutadans que plegaven de la feina, junt amb una colla de membres del col·lectiu Urquinaona, Ho Tornarem a Fer, que prèviament havien convocat els seus seguidors a través de les xarxes socials.

La tensió va anar creixent fins al punt que el crit unànime va ser: "Ocupem el Parlament." En aquell instant, un grapat de manifestants van aconseguir traspasar el cordó policial i acostar-se a l'edifici de la cambra. D'altres van moure contenidors a la porta del parc, sota la mirada atenta dels Mossos, que, tot i el fort desplegament, no van arribar a carregar.

Les protestes van transcendir el parc de la Ciutadella i, un cop fora, es van anar estenent cap al passeig de Picasso, l'avinguda del Marquès de l'Argentera i la resta dels voltants de la Ciutadella. Després d'uns moments d'incertesa, els convocants d'Urquinaona, Ho Tornarem a Fer van comminar la protesta a marxar precisament cap a la plaça Urquinaona, on es van començar a reproduir alguns dels problemes de fa unes setmanes, amb algun contenidor cremat i diverses interrupcions del trànsit a la ronda i a Via Laietana. Amb tot, finalment, a través del seu canal de Telegram, cap a quarts de vuit del vespre els convocants van donar per acabada l'acció, "per la seguretat i la integritat física" dels manifestants. ■

TIC TAC CLIMA

OBRIM CARRERS

FEM FRONT A L'EMERGENCIA CLIMÀTICA

EL PRIMER CAP DE SETMANA DE CADA MES, BAIXA AL CARRER!

BARCELONA.CAT/OBRIMCARRERS

OBRIM CARRERS PERQUÈ TE'LS FACIS TEUS. CADA PRIMER CAP DE SETMANA DE MES BAIXA AL CARRER I QUEDA, PASSEJA, JUGA I DESCOBREIX UNA CIUTAT MÉS SOSTENIBLE.

VINE A GAUDIR D'UN ESPAI LLIURE DE COTXES, FUM I CONTAMINACIÓ, I TORNA A FER VIDA ALS CARRERS.

GRAN DE GRÀCIA I VIA LAIETANA 1 DE FEBRER 17H A 21H

Ajuntament de Barcelona

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El president espanyol, Pedro Sánchez, amb Cristina Narbona, la presidenta del PSOE ■ EFE

Sánchez mira al Parlament i es veurà amb Torra o amb “qui sigui”

■ Narbona s'obre a la possibilitat que la cita pendent sigui amb un president nou ■ La mesa incompleix els 15 dies

David Portabella
MADRID

Han passat quinze dies des de la data en què Pedro Sánchez va formar el seu govern de coalició amb Podem i la seva agenda oficial de La Moncloa no només no té data per a l'entrevista amb Quim Torra, sinó que la mesa entre governs ja naixerà amb el primer incompliment original de la data de creació.

Si bé el president espanyol no ha deixat de reconèixer fins ara Torra com a interlocutor i esperava concretar amb ell una visita a Barcelona la setmana que ve per reunir-s'hi sense tenir en compte la Junta Electoral Central ni el Suprem, ahir la presidenta del PSOE, Cristina Narbona, arreglada amb la veu oficial, va posar en dubte per primera vegada que la trobada sigui amb el 131è president o bé amb un eventual successor. “El president Sánchez es reunirà amb Torra o amb qui sigui en aquell moment president de la Generalitat”, avi-

sa Narbona. L'anunci de Narbona mostra la cautela amb què es mou Sánchez, que mira al Parlament davant una cita anunciada amb Torra sobre la qual cada dia que passa hi ha més núvols judicials. El PP repeta Sánchez a anul·lar “immediatament” la cita i sospesa denunciar-lo si té lloc. “Si Sánchez s'entesta a reconèixer Torra com a interlocutor i com a president de la Generalitat i com a diputat, al PP estudiarem les mesures oportunes perquè aquest tema quedi resolt i Torra deixi de representar els catalans”, va advertir el secretari general del PP, Teodoro García Egea. “Que Sánchez cancel·li aquesta reunió i que atengui el que diu el Suprem, la JEC i el secretari del Parlament”, hi afegia Lorena Roldán (Cs).

El que es consumarà avui és l'incompliment del pactat pel PSOE i ERC de crear la mesa de governs en els quinze dies posteriors a la formació del govern. Les delegacions no s'han ni tan sols elegit. ■

Un ultraconservador búlgar serà el ponent pel suplicatori de Puigdemont

■ L'eurodiputat Angel Dzhambazki, que haurà de redactar la proposta d'aixecar o no la immunitat, destaca pel seu discurs homòfob i antiimmigració

Natàlia Segura
Raventós
Brussel·les

L'eurodiputat ultraconservador i nacionalista búlgar Angel Dzhambazki serà l'encarregat de gestionar el suplicatori contra Carles Puigdemont i Toni Comín. Com a ponent del cas, haurà de redactar la proposta d'aixecar o no la immunitat dels dos eurodiputats de Junts per Catalunya, que posteriorment serà votada al ple del Parlament Europeu.

Així ho va decidir ahir el comitè d'Afers Jurídics. L'elecció es fa sempre de manera rotatòria entre els grups polítics de l'eurocambra i els tocava als Conservadors i Reformistes Europeus. Si bé en principi el dossier havia de caure en mans d'un polonès del partit governant a Varsòvia, finalment ha anat a parar a les del búlgar. Un gir que satisfà la banqueta espanyola perquè evita les comparacions amb un país que està en el punt de mira a la Unió Europea per la vulneració de l'estat de dret.

Però Angel Dzhambazki no és pas cap sant tampoc. Aquest polític de 40 anys membre del Moviment Nacional Búlgar té un dur discurs antiimmigració i homòfob. Per exemple, es va presentar a l'alcaldia de Sofia promentent la prohibició de la desfilada de l'Orgull LGTBI. En les seves intervencions a l'eurocambra també resonen les paraules contra la “violenta imposició de la ideologia LGTBI”.

Conscient de la patata calenta que representa aquest suplicatori contra Puigdemont i Comín, el búlgar va entrar i sortir corrents ahir de la reunió del comitè d'Afers Jurídics evitant càmeres i periodistes. El seu partit és soci de

L'eurodiputat ultraconservador i nacionalista búlgar, Angel Dzhambazki ■ EUROPARLAMENT

L'eurocambra reafirma la suspensió de Junqueras

Els serveis jurídics de l'eurocambra va tornar a avalar ahir la suspensió d'Oriol Junqueras com a eurodiputat. Els lletrats van negar que el president de la institució, David Sassoli, hagués de fer cap “consulta” prèvia al comitè d'Afers Jurídics abans de declarar vacant l'escó de Junqueras.

D'aquesta manera, els serveis jurídics del Parlament Europeu es reafirmen en la seva posició, ja que els mateixos lletrats van ser els encarregats d'assessorar Sassoli abans de prendre una decisió sobre el líder d'ERC. Així, tornen a defensar que l'italià va seguir “la via correcta” fent cas de la seva recomanació.

Malgrat aquest cop de porta dels serveis jurídics, el grup dels Verds/ALE vol incloure avui el cas de Junqueras en l'informe de credencials del comitè, que comprova que tots els eurodiputats hagin signat les declaracions d'interessos i que no existeixin incompatibilitats amb el seu escó a l'eurocambra.

govern del primer ministre Boyko Borisov i al Parlament Europeu comparteix grup amb Vox i els nacionalistes flamencs de l'N-VA.

Amb la seva tria es posa en marxa el procediment per retirar (o no) la immunitat als eurodiputats de JxCat a petició del Tribunal Suprem. Tots dos tindran l'oportunitat de ser escoltats al comitè a porta tancada i, posteriorment, aquest decidirà sobre la proposta que se sotmetrà

a una votació per majoria simple en el ple. S'espera que passin mesos fins que s'arribi a votar.

Entrada als Verds/ALE
Mentrestant, Puigdemont i Comín afronten una altra votació més immediata. Demà, el grup dels Verds/ALE discutirà si els admet. El comitè de conciliació creat per acostar posicions entre els ecologistes i l'Aliança Lliure Europea va decidir ahir traslladar aquesta qüestió al primer

punt en l'ordre del dia de la reunió amb tot el grup. Malgrat que s'intentarà arribar a un “consens” a favor de la seva entrada, fonts parlamentàries no ho veuen gaire probable i consideren que s'acabarà votant. Belgues i alemanys ecologistes són els més reticents, mentre que els francesos són més proclius a acceptar-los.

Per aprovar l'entrada de Puigdemont i Comín, cal una majoria absoluta entre els 74 membres ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El coronel de la Guàrdia Civil, en la seva declaració com a testimoni, mentre el major Trapero prenia notes al costat de la seva advocada, en el judici, ahir ■ EFE

Pérez de los Cobos farceix de retrets l'acusació a Traperero

■ El coronel de la Guàrdia Civil assegura que si hagués manat en el dispositiu de l'1-O, n'hauria apartat el major dels Mossos ■ L'acusa d'"alinejar-se" amb Puigdemont, a qui compara amb un "piròman"

Mayte Piulachs
BARCELONA

Sense cap apunt al davant, el coronel de la Guàrdia Civil Diego Pérez de los Cobos va dedicar les tres hores del seu interrogatori, com a testimoni per part del tinent fiscal ahir, en la cinquena sessió del judici a l'Audiència Nacional, a culpar el major dels Mossos, Josep Lluís Traperero, del fracàs del dispositiu policial conjunt per aturar el referèndum d'autodeterminació, amb excessius adjectius i valoracions. Va qualificar de "pervers" el dispositiu dels Mossos amb el binomi de policies i una cadena d'ordres "enrevessada", va assegurar que Traperero va "alinejar-se" amb el govern i Puigdemont, a qui va comparar amb un "piròman", i va dir que el major "va inflar el pit" l'endemà de l'1-O en la carta que va dirigir a tots

els agents dels Mossos.

Assegut al costat de la seva advocada, com li va permetre fer el tribunal, el major Traperero va prendre moltes notes de les acusacions que li feia el coronel De los Cobos (fins i tot subratllava amb un retolador fluorescent), a qui de tant en tant mirava per damunt de les ulleres. Avui les defenses dels quatre acusats de rebel·lió i de sedició interrogaran De los Cobos, en una sessió que no serà tan plàcida. El coronel, que és el principal testimoni de càrrec que té la fiscalia, va acusar el major dels Mossos de "no voler complir ni ordres del fiscal ni de jutges", quan obertament només va expressar que estava en contra del nomenament de De los Cobos com a coordinador dels tres cossos policials per aturar l'1-O, al·legant que la Policia Nacional, la Guàrdia Civil i els

Les frases

“L'endemà de l'1-O, el major Traperero va inflar el pit per la seva actuació en la carta que va enviar als agents del cos”

“Puigdemont volia pactar l'actuació de la policia judicial. És com si el piròman vol controlar els bombers que han d'extingir el seu foc”

“Si s'hagués ordenat la detenció del govern, dubto molt que s'hagués encarregat als Mossos”

Diego Pérez de los Cobos
CORONEL DE LA GUÀRDIA CIVIL

Dispositiu "pervers" i escortes en una activitat "il·legal"

El coordinador policial va explicar que davant l'obstinació del major Traperero per garantir la seguretat ciutadana l'1-O, va acordar amb els caps de la policia espanyola i de la Guàrdia Civil fer un dispositiu alternatiu als Mossos.

Diego Pérez de los Cobos va anar elevat el to dels retrets al cap de la policia catalana i va qualificar de "pervers" el pla dels Mossos amb el binomi policial en cadascun dels 2.300 centres, ja que "hipote-

cava uns 4.000 agents que haurien pogut anar a altres centres". I va trobar incongruent que alguns escortes, com el de la consellera d'Ensenyament, Clara Ponsatí, i el del president Puigdemont, els acompanyessin a votar: "És com si van a comprar droga i els agents no els diuen que no poden, que és il·legal". Quan a les vuit del matí van veure "la passivitat" dels Mossos, els cossos espanyols van actuar en 133 escoles, "amb poc ús

del material antiavalots". El coronel va admetre que, als 233 centres on els Mossos els demanaven ajuda, no hi van anar perquè "eren difícils". I, quant a la magistrada Armas, l'1-O al migdia, De los Cobos va sostenir que no li va fer aturar el dispositiu malgrat les queixes del major. També va desmerèixer el pla dels Mossos per detenir Puigdemont: "Si una autoritat judicial ho hagués ordenat, dubto molt que ho hagués encarregat als Mossos".

Mossos ja tenen òrgans de cooperació conjunta, com la Junta de Seguretat.

El tribunal no va interrompre un interrogatori a mida, en què el tinent fiscal Miguel Ángel Carballo va semblar un advocat defensor del coronel, quan ell s'escudava en el fet que el seu paper de coordinador no incloïa cap responsabilitat de comandament policial, tot i que sí que va valorar com a "insuficient" el pla dels Mossos per a l'1-O que van presentar al fiscal superior de Catalunya, el qual va demanar que es canviés adduint que el veia com un dispositiu per a unes eleccions normals. "Si hagués estat al capdavant del comandament, hauria apartat Traperero del dispositiu; només feia que posar pals a les rodes", va sostenir.

En salva el comissari López

L'acusació de la falta de col·laboració dels Mossos, De los Cobos no la va poder mantenir amb el número 2 del cos, el comissari Ferran López, que el govern espanyol va posar al capdavant de la policia catalana amb l'aplicació del 155. "És cert que López em va recordar després que vaig ser jo qui va refusar participar en un centre de comandament conjunt amb els Mossos, ja que els altres cossos policials tenien el seu", va admetre el coronel del cos armat gairebé com si fos l'única afirmació correcta de Traperero en la seva declaració en el judici. Per Pérez de los Cobos, l'oposició de Traperero al fet que ell fos coordinador va provocar que la prefectura dels Mossos fos "renuent a tot mandat de la fiscalia i del TSJC", malgrat que la seva actuació consta en les actes presentades al fiscal superior de Catalunya i a la magistrada de l'alt tribunal.

En la Junta de Seguretat, convocada pel president de la Generalitat, el coronel de la Guàrdia Civil va exposar que era absurd, ja que Puigdemont volia acordar com havia d'actuar la policia judicial mentre el seu govern promovia la votació. "És com si un piròman vol controlar els bombers que han d'extingir el seu foc", s'exclamava. En aquella reunió, hi va afegir, esperava que el major dels Mossos també defensés la il·legalitat del referèndum, però va ser "complaent" amb el govern. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Aliança contra la repressió

DRETS • Òmnium Cultural organitza una taula rodona amb diversos representants de lluites socials per parlar de la regressió del dret de protesta **LLUITES** • Els representants dels moviments socials veuen la sentència del procés com un punt d'inflexió

Núria Sala
BARCELONA

Compartim la lluita pels drets i compartim la repressió”, afirmava el vicepresident d'Òmnium Cultural a la taula rodona sobre la regressió del dret de protesta en què van participar els representants de les diverses entitats que defensen les principals lluites socials com ara la PAH, el Sindicat de Llogateres, Irídia, Ecologistas en Acción i Open Arms. La discussió, moderada per la periodista i membre de Mare-Mortum Anna Palou, buscava les sinergies entre les diverses reivindicacions socials i se centrava en l'afectació que la sentència del procés havia tingut en el retrocés pels drets fonamentals. L'advocada i membre d'Irídia Laura Medina va assegurar que “a partir de la llei mordassa es configura l'aparell repressor de l'Estat”, ja que el Codi Penal permet “reprimir la dissidència política” al·legant un delictes d'odi o de terrorisme. Per Medina, aquest aparell es fonamenta en “lleis repressores, una interpretació de la llei molt restrictiva en clau de drets fonamentals” i en “l'actuació policial”.

La portaveu de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca a Barcelona, Lucía Delgado, coincidia a dir

Els representants de les diverses lluites socials discuteixen sobre la regressió del dret de protesta en un acte organitzat per Òmnium Cultural

■ JOSEP LOSADA

que quan una llei és injusta, cal desobeir-la. De fet és contra una “llei injusta” que la PAH va néixer el 2009. I, segons Delgado, des d'aleshores han desobeït de manera pacífica: “Hem utilitzat la desobediència civil pacífica evitant desnonaments, ocupant oficines bancàries o edificis buits per garantir el dret a l'habitatge.” El vicepresident d'Òmnium Cultural, Marcel Mauri, va començar la seva intervenció recordant

allò que uneix la seva entitat amb els altres moviments socials; és a dir: “La defensa dels drets fonamentals”, i va subratllar: “La sentència posa en risc qualsevol persona que vulgui lluitar des dels carrers.” Per això va defensar que actes com el d'ahir “enxarxen lluites i són una manera d'evitar la invisibilització de la repressió”. El portaveu del Sindicat de Llogateres, Jaime Palomera, també va indicar que des

de fa dos anys la repressió contra les persones que es mobilitzen pel dret a l'habitatge ha augmentat molt. “Després d'aturar desnonaments, hi ha persones que reben denúncies falses per desobediència a l'autoritat”, va afirmar, i hi va afegir que, arran de la sentència, “es pot arribar a interpretar que en un desnonament es donin les condicions per a un delictes de sedició”. Per Palomera, “quan la repressió ataca, no s'ha d'estar només a la defensiva”, sinó que cal “més debat, més mobilització i més aliances entre lluites socials”. Des d'Ecologistas en Acción, Luis Rico ironitzava afirmant: “Som sediciosos la majoria de persones que lluitem pels drets humans”, mentre que la portaveu d'Open Arms, Mar Sabé, insistia en la importància del suport de la societat civil.

La taula rodona es feia un mes després que Òmnium Cultural publicés el mapa de la repressió, on explicava que més de 2.500 persones havien estat represaliades arran del procés independentista des del 2017. Marcel Mauri va aprofitar per llegir una carta de Jordi Cuixart en què el president d'Òmnium defensava el poder de les lluites socials dient: “On no arriben els estats, hi arriben les veïnes” i que “els drets es guanyen exercint-los”.

El jutge reclama al fiscal més raons per investigar quatre exconsellers

■ Sospita que Jané, Macias, Puig i Rigau van blanquejar diners com a donacions

Redacció
BARCELONA

La fiscalia anticorrupció investiga quatre exconsellers de CDC i vuit ex-alts càrrecs per blanqueig de capital en el finançament del partit, el conegut com a cas del 3%. El fiscal es basa en un informe de la Guàrdia Civil que considera que Felip Puig, Pere Macias, Jordi Jané i Irene Ri-

gau van fer donacions al partit que, juntament amb les de vuit ex-alts càrrecs, superarien els 100.000 euros. Per això, la fiscalia ha demanat a l'Audiència Nacional que els citi tots a declarar com a investigats.

Ahir, però, el jutge José de la Mata va requerir a fiscalia que amplii les raons per les quals considera que els ha de citar a declarar. Segons fonts jurídiques citades per Efe, amb caràcter previ a resoldre sobre la pretensió del ministeri públic, el jutge demana al fiscal que expliqui per què en

particular creu que es tracta d'algun tipus d'actuació a través de la qual el partit va ingressar i va justificar fons d'origen desconegut a l'empareda de donacions realitzades per particulars. En aquesta causa, De la Mata investiga si CDC es va finançar irregularment a través de “societats pantalla” de les seves fundacions que rebien presumptament donacions d'empresaris als quals se'ls acabava adjudicant obra pública a administracions governades pel partit.

El fiscal, prenent com a base l'informe de la Guàr-

Els exconsellers Pere Macias i Felip Puig són dos dels exconsellers que la fiscalia vol que s'investigui per blanqueig de capital ■ QUIM PUIG / ARXIU

dia Civil, sosté que el blanqueig es feia en petites quantitats, la majoria de 3.000 euros, entre el 2008 i el 2013 sent afiliats de CDC. Per la fiscalia, les donacions realitzades per persones físiques poden amagar “algun tipus d'actuació a través de la qual, el

partit ingressa, i justifica, fons d'origen desconegut”. L'informe d'Anticorrupció recull que Jané i Macias van fer quatre pagaments de 3.000 euros cada un els anys 2008, 2009, 2010 i 2013, que Puig va fer tres ingressos de 3.000 euros cada un i que Rigau en va

fer dos el desembre del 2008 i del 2010. Els altres excàrrecs que Anticorrupció relaciona amb aquest blanqueig són Carles Flamerich, Marc Guerrero, Víctor Vila, Jordi Moltó, Glòria Renom, Montserrat Candini, Eduard Freixedes i Xavier Crespo. ■